

Οι λόγοι για τους οποίους το κοινό μπορεί να αντιπαθεί ή να συμπαθεί ένα δημόσιο πρόσωπο ποικίλουν. Αν εστιάσουμε στους δημοσιογράφους, οι λόγοι αντιπάθειας ατυχώς συνορεύουν με εκείνους της συμπάθειας. Εξαρτάται και από το είδος της δημοσιογραφίας. Οι TV περσόνες π.χ., συγκινούν εύκολα το ευρύ κοινό για λόγο προφανή. Το χαμηλό επίπεδο. Ένας αναλφάβητος μπορεί να είναι τηλεθεατής, άρα και θαυμαστής του τύπου: *«Ωραία τα λέει ο κ. Νίκος»*
. Να μην λησμονούμε βέβαια και το λεπτό σημείο, που οι τηλεοπτικοί δημοσιογράφοι είναι συχνά, περισσότερο
showmen
–

snowwomen
και λιγότερο γραφιάδες.

Αντίθετα ο «εφημεριδάς», ο δημοσιογράφος των εντύπων εν γένει, απευθύνεται εκ των πραγμάτων σε ένα κοινό, που ξέρει τουλάχιστον ανάγνωση. Μπορεί (το κοινό) να μην έχει κρίση, πιθανόν δεν έχει γνώση αλλά την «αλφαβήτα» την κατέχει.

Τέλος υπάρχει και η κατηγορία των all-rounders, εκείνοι δηλαδή οι δημοσιογράφοι που τα κάνουν όλα. Εφημερίδα, ραδιόφωνο, τηλεόραση.

Ένας από αυτούς είναι και ο Σταύρος Θεοδωράκης. Δύο χρόνια πριν τα 50του πια, ήδη ένα τέταρτο του αιώνα στο επάγγελμα, έχει κάνει ένα μεγάλο κύκλο – ταξίδι, στα media, σε όλα τα μέσα, συν εσχάτως το
protagon
.
gr
, συν το πρόσφατο βιβλίο του: «Οι άνθρωποί μου».

Τι αρνητικό μπορεί να προσάψει κανείς στον συγγραφέα;

Μπορεί λοιπόν, να βρεθεί κάποιος να τον αποκαλέσει «γλυκανάλατο». Μάλιστα.

Ίσως να βρεθεί κάποια να τον χαρακτηρίσει «ναρκισσούλη», κυρίως για το κομμάτι της τηλεοπτικής του εμπλοκής. Εντάξει.

Κάτι άλλο; Ναι Ενδεχομένως να μας κακοφανεί ότι, συν τοις άλλοις, είναι εστιάτορας. Καλώς. Ο κύκλος της κριτικής έκλεισε.

Μέσα στο βιβλίο του, «Οι άνθρωποί μου» παρελαύνουν 63 χαρακτήρες. Είναι άνθρωποι με τους οποίους ο δημοσιογράφος έχει μιλήσει, έχει συναναστραφεί. Είναι επιλεγμένοι μέσα από αρκετά περισσότερους. Το κυρίαρχο κριτήριο της επιλογής; Το εξηγεί*: «…Αυτομάτως εξαίρεσα τους επαγγελματίες της κοινωνίας. Πολιτικούς που έχουν απαντήσεις – κονσέρβες, επώνυμους που έκαναν πρόβες στον καθρέπτη πριν μιλήσουν…» «…Σχεδόν τυχαία επέλεξα εξήντα τρεις και τους έβαλα σε αυτό το βιβλίο. Οι υπόλοιποι πιστεύω ότι μπορούν να περιμένουν.»*

Η συλλογή των προσώπων, είναι πλούσια και καλύπτει σχεδόν όλο το φάσμα της κοινωνίας: Πριγκίπισσες, τρανς, άστεγοι, ποιητές, ακαδημαϊκοί, φυλακισμένοι, ναρκομανείς, γιατροί, διπλωμάτες, αλκοολικοί, ομοφυλόφιλοι, συγγραφείς, μετανάστες, κληρικοί, αυτιστικοί, αστυνομικοί.

Η ποικιλία των χαρακτήρων καλύπτει σχεδόν τα πάντα, όσο απόλυτη λέξη κι αν είναι η λέξη «πάντα» . Αυτές οι συνεντεύξεις – συζητήσεις είτε δημοσιεύτηκαν στα «Νέα» είτε προβλήθηκαν στο «Mega» και δικαίως ο συγγραφέας τιτλοφόρησε την έκδοση ως «Οι άνθρωποί μου».

Η μεγάλη ποικιλία των ανθρώπων του, γεννά αντίστοιχα συναισθήματα. Ο συγγραφέας δεν κάνει το σφάλμα των μεγάλων ερωτήσεων, δεν πέφτει στην παγίδα της προβολής του ή της όποιας επίδειξης. Παραμένει λιτός, ευθύς. Δεν παρασύρεται ούτε από την καλοσύνη, ούτε από την απόρριψη των συνομιλητών του.

Δημιουργεί ένα ισόρροπο κλίμα, χωρίς να δραματοποιεί, δίχως να προσπαθεί να κλέψει εντυπώσεις. Για όλα αυτά είναι άξιος.

Ακόμα πιο άξιος όμως είναι, διότι έχει τη δύναμη και καταδύεται στα τρίσβαθα της

κοινωνίας, εκεί που όλοι αποφεύγουμε να κοιτάξουμε. Κι' όταν επιστρέφει στην επιφάνεια μας φέρνει τις ιστορίες του. Ιστορίες που ζούνε καθημερινά δίπλα μας, τραυματίζουν τον πολιτισμό μας, αναδεικνύουν την ανθρωπιά μας, ή αποδεικνύουν την μικρότητά μας.

Το κάνει αυτό του ταξίδι ο Θεοδωράκης, το κάνει καλά και αξίζει να τον προσέξουμε.

Ε!, τώρα αν είναι και εστιάτορας, αν καμιά φορά συνορεύει με τον χαρακτηρισμό «ναρκισσούλης», ουδείς αναμάρτητος. Προσωπικά δεν τον θυμάμαι - αναγνωρίζω για αυτά, αλλά για τους "Ανθρώπους του", αν και πιθανόν ο ίδιος να επιθυμεί να τον θυμόμαστε και για το «Αλάτσι»…